CRAUL, BRAS, DELFIN...

Ştafetele

În ultima lună au avut loc o serie de concursuri ale căror rezultate constituie recolta primului ciclu de pregătire.

Răspîndite în cîteva localităţi din ţară aceste concursuri au însemnat un pas înainte către raţionalizarea activităţii competiţionale. Reşiţa a găzduit Concursul de primăvară rezervat categoriilor de copii de 8, 10 şi 12 ani. La Bucureşti s-a desfăşurat cel similar pentru copiii de 14 şi 16 ani şi în cronicile acestui concurs s-a remarcat că rezultatele copiilor de 14 ani sînt, în medie, mai bune decît ale juniorilor. Observaţie justă, care vizează un aspect esenţial.

Pentru a desluşi cauzele plafonării juniorilor (anchetă deschisă de ziarul Sportul), analiza trebuie să înceapă cu o privire mai atentă asupra rezultatelor copiilor de 8, 10 şi 12 ani. La Reşiţa, în două zile de concurs, s-au desfăşurat patru reuniuni cu 52 de probe şi 592 de participări ceea ce ar fi încurajator. Dar, conform obiceiului, copiii au fost înscrişi la limita superioară a prevederilor regulamentare adică, au fost puşi să concureze cam de patru ori pe zi, şi în acest fel lista persoanelor fizice — a micilor persoane fizice — supuse acestui maraton competiţional depăşeşte abia 150. Performanţele bune însă, se pot număra pe degete. Au participat 12 secţii din şapte centre; printre absenţi — Clujul şi Tg. Mureş!

Comportarea celor prezenţi, ca şi absenţele menţionate sînt rezultatul „diferenţei" de opinii între specialiştii implicaţi în pregătirea şi organizarea activităţii.

Pentru o caracterizare succintă şi expresivă a întregii competiţii este necesară şi suficientă analiza probelor de ştafetă.

Posibilitatea alcătuirii unei ştafete, măcar la o singură categorie, dovedeşte că în secţia respectivă activează minimum patru copii de aceeaşi vîrstă şi de aceeaşi pregătire. Acest minimum este singura dovadă că cei care răspund de activitatea unei secţii de înot înţeleg raportul — individ-colectivitate — pe care se bazează organizarea oricărei grupe de înot. Sport individual prin excelenţă, înotul nu poate progresa în mod continuu decît dacă antrenamentul se desfăşoară în grupe omogene. Aceasta este raţiunea pentru care în lume au apărut grupele de vîrstă, care sînt o necesitate şi nicidecum o manifestare de grandomanie. Sînt peste 10 ani de cînd la noi nu s-a mai ivit o singură înotătoare de craul capabilă să înoate constant „suta" în 67 de secunde. Nu s-a format şi nu se va forma, cert, atîta timp cît se consideră că prin pregătire intensivă a 1—2 copii se poate ţinti către nivelul internaţional. 1:07,0 este o cifră foarte modestă dar n-au reuşit să se stabilizeze la ea, nici Cristina Ursu, nici Liliana Gruia, nici Gonos, Schuler sau Cehanzuc.

Nu au nici o semnificaţie performanţele obţinute de copii prin antrenament intensiv, dacă pepiniera este anemică.

De ce a fost întrecută Eugenia Cristescu la 100 m liber şi de ce a luptat din greu pentru locul I la 400 m liber în faţa unei necunoscute? Pentru că Dinamo nu poate alinia patru copii într-o ştafetă de categorie B şi încearcă să culeagă toate titlurile posibile doar cu doi copii, E. Cristescu şi D. Pop. Iar Emil Tsiltsche a dispărut din fruntea categoriei lui, de asemenea, pentru că nu a avut coechipieri de aceeaşi valoare în secţia sa.

Principala cauză este dezorganizarea care domneşte în secţiile încadrate cu mai mulţi antrenori şi aceasta creşte proporţional cu numărul antrenorilor.

Din 12 ştafete disputate, S.S.E. Reşiţa a cîştigat 9 şi Petrolul 3. Celelalte 10 secţii unde fiecare antrenor lucrează individual (Şc. sp. 2, Şc. sp. 1, Steaua, Dinamo) s-au prezentat lamentabil. Mai mult, la nici o probă de ştafetă, culoarele nu au fost complet acoperite (la 4x100 m liber fetiţe B s-a prezentat o singură ştafetă). Şi iată cum culegem acum, după 10 ani, roadele acestei dezorganizări. S-au risipit zeci de talente autentice şi baza de selecţie a devenit tot mai redusă. Cred că singura soluţie este organizarea activităţii pe principiul grupelor de vîrstă şi reglementarea conţinutului antrenamentelor copiilor.

Remus DRĂGUŞANU

Încotro se îndreaptă voleiul românesc?

DISCUŢIE CU ANTRENORUL T. TĂNASE

O discuţie cu binecunoscutul tehnician Tănase Tănase, antrenorul echipei naţionale şi al echipei campioane, Steaua, prezintă, din punctul de vedere al reporterului, o serie de avantaje şi de garanţii. Avantajele oferite de cunoaşterea aprofundată a problematicii celor două team-uri şi deci garanţiile decurgînd din răspunderea oficială a interlocutorului nostru.

REP.: Voi începe, tovarăşe Tănase, cu cîteva întrebări „de baraj", pentru a avea împreună, în continuare, o bază de discuţie. Sper că nu aveţi nimic împotriva acestei abordări abrupte, care nu urmăreşte nimic altceva decît atingerea mai rapidă a miezului problemelor.

T. TĂNASE: Nu numai că nu mă deranjează, dar un asemenea mod de tratare, fără introduceri, fără artificii, îmi şi place.

REP.: Aşadar, cum apreciaţi stadiul (nivelul) actual al voleiului românesc în comparaţie cu cel de acum 6, 7, sau 8 ani?

T. TĂNASE: Între termenele „regres" şi „stagnare", aş alege pe cel de-al doilea. Cred că în ultimii 7—8 ani, voleiul nostru a bătut, cum se spune, pasul pe loc.

REP.: Alegînd termenul „stagnare", înseamnă că puneţi semnul egal între factorii (sau coordonatele) voleiului românesc de acum 7—8 ani şi cel de acum. În această ordine de idei, nu vi se pare, de exemplu, că trăgătorii din perioada amintită — **Nicolau, Plocon, Derzei, Szöcs, Păunoiu, Grigorovici** — erau mai valoroşi decît cei de azi — **Udişteanu, Tîrlici, Schreiber, Barta, Creţu?**

T. TĂNASE: Ba da.

REP.: Dar, oare, ridicătorii **Drăgan, Fieraru, Cherebeţiu, Ganciu, Cozonici** nu erau, şi ei, superiori celor de azi — **Stoian, Cristiani, Stamate?**

T. TĂNASE: De asemenea, da

REP.: Dar organizarea jocului, interpretat, după cum se vede, de „actori" mai slabi, nu împrumută şi ea ceva din marca interpreţilor? N-a suferit oare şi ea? Anticipînd — iertaţi-mă — răspunsul dv., v-aş întreba dacă nu reveniţi asupra termenului de caracterizare ales.

T. TĂNASE: Într-adevăr, în acest context, „regres" este un termen mai fidel.

REP.: Care ar fi, după părerea dv., cauzele principale?

T. TĂNASE: Aş pleca de la trei cauze primordiale: 1. Seceta apariţiei marilor valori (tip Drăgan, Nicolau, Derzei, Fieraru etc.); 2. Pregătirea necorespunzătoare la destule cluburi; 3. Un sărac calendar internaţional, care nu oferă testele necesare oricărui progres.

REP.: Oprindu-ne la prima cauză, nu credeţi că responsabilitatea ei o poartă antrenorii?

T. TĂNASE: Şi ei. Deşi să ştiţi că în volei, ca şi în alte jocuri, a început să bîntuie un vînt de nepăsare în rîndul tinerilor.

REP.: Acceptînd şi a doua explicaţie a dv., care ar merita, în treacăt fie spus, o anchetă în rîndul tinerilor din şcoli, apare inevitabilă, totuşi, relaţia: **puţine cadre de voleibalişti de valoare înseamnă, fatal, puţină preocupare din partea antrenorilor.**

T. TĂNASE: De acord. Aş vrea însă să vă pun şi eu o întrebare: ştiţi cîţi antrenori cu normă întreagă activează în voleiul nostru?

REP.: Mărturisesc că nu.

T. TĂNASE: Patru sau cinci! Iată o cifră care spune multe...

REP.: Într-adevăr. Spuneţi-mi, pe plan internaţional, care ar fi, după părerea dv., la ora aceasta, cota voleiului românesc?

T. TĂNASE: În frunte, distanţate, se află U.R.S.S. şi Japonia. Urmează Cehoslovacia, R.D.G., Polonia, Bulgaria... Aceasta ar fi ordinea după ultima Olimpiadă, unde voleiul nostru nici n-a fost reprezentat...

REP.: Aceleaşi meciuri de volei care umpleau, acum 7—8 ani, sala Floreasca, sînt acum urmărite doar de 30—40 de oameni. Cum vă explicaţi fenomenul?

T. TĂNASE: Prin reducerea campionatului la două-trei partide decisive...

REP.: Celelalte echipe joacă — probabil — mai mult de amorul artei? Deci fără şanse, fără perspective.

T. TĂNASE: Aşa este. Ştiţi, bunăoară, că Steaua, echipa pe care o antrenez, n-a cîştigat campionatul datorită unei nete valori superioare Nu. Am învins, în primul rînd, datorită slăbiciunilor echipelor Dinamo şi Rapid. Noi ne-am pregătit, poate, mai mult. Atît.

REP.: Tăind aici firul discuţiei aţi putea să ne spuneţi încotro credeţi că se îndreaptă voleiul românesc?

T. TĂNASE: Dacă nu se vor lua urgent măsuri energice şi multilaterale, spre ANONIMAT! Un cuvînt crud şi trist, care ascunde însă o perspectivă şi mai crudă, şi mai tristă...

Marius POPESCU

UNDE MERGEM?

AZI

BASCHET: Sala Arhitectura, de la ora 16: IEFS II—Universitatea Bucureşti (f), Arhitectura—Şcoala sportivă Ploieşti (f), Universitatea—Petrolul Ploieşti (m), Rapid II—Voinţa Bucureşti (f), meciuri în cadrul diviziei B.

HANDBAL: Teren Giuleşti, ora 16,20: Rapid—Universitatea Bucureşti (f.A), în cadrul campionatului naţional.

BOX: Sala Casei de cultură a sectorului 5 (calea Şerban Vodă nr. 213), de la ora 16: finala „Cupei Constructorul".

GIMNASTICA: Sala de la complexul „23 August", de la ora 17: meciul internaţional dintre echipele de juniori şi junioare ale României şi Bulgariei (exerciţii libere).

POPICE: Arena Laromet, de la ora 16: Laromet—Gaz metan Mediaş (f.); **arena Giuleşti,** de la ora 16: Rapid—Hidromecanica Braşov (f), **arena Frigul,** de la ora 16: Gloria—Petrolul Ploieşti (m), meciuri în cadrul diviziei A.

TENIS DE CÎMP: Teren Progresul, de la ora 15: concursul de verificare a lotului naţional.

ATLETISM: Stadionul Dinamo, de la ora 16: Concursul republican de primăvară al juniorilor mici.

MÎINE

FOTBAL: Stadionul Giuleşti, ora 9: Rapid—Farul (tineret); **stadionul Republicii,** ora 11: Rapid—Farul (A); **teren Steaua—Ghencea,** ora 10: Steaua—A.S.A. Tg. Mureş (tineret); **stadionul Republicii,** ora 16.30: Steaua—A.S.A. Tg. Mureş (A); **stadionul Politehnica—C.A.M.,** ora 11: Politehnica—Dunărea Giurgiu (B); **teren T.U.G. (şoseaua Giurgiului),** ora 11: Autobuzul—Celuloza Călăraşi (C); **teren Sirena (str. Glodeni nr. 1—lacul Tei),** ora 11: Sirena—Ideal Cernavodă (C); **teren Voinţa (şos. Pipera),** ora 11: Voinţa—Metalul Tîrgovişte (C).

RUGBY: Teren Griviţa Roşie (Parcul Copilului), de la ora 9: Griviţa Roşie—Clubul sportiv şcolar Bucureşti (derbyul campionatului de juniori), Griviţa Roşie—Gloria (A); **teren Progresul,** de la ora 9: Progresul—Constructorul Buc. (A), Dinamo—Steaua (A)

POPICE: Arena Frigul, de la ora 8: Gloria—Petrolul (m), meci în cadrul diviziei A.

VOLEI: Sala Floreasca, de la ora 11,30: Dinamo—Rapid (m. A); **sala Giuleşti,** de la ora 8: Construcţii—Medicina Buc. (m. B), Rapid—Ceahlăul Piatra Neamţ (f. A), Medicina—C.P.B. (f. A), Semănătoarea—I.E.F.S. (m. B); **sala Progresul,** de la ora 9: Progresul—Progresul Rm. Sărat (f. B); **sala Constructorul,** de la ora 9.30; Viitorul—A.S.E. (f. B), Flacăra Roşie—Universitate Buc. (f. B).

CALARIE: Baza hipică din calea Plevnei, de la ora 10: Concurs de obstacole organizat de clubul sportiv Steaua.

CICLISM: Şoseaua Bucureşti—Ploieşti (varianta Buftea), km. 20, de la ora 9: start în faza pe Capitală a campionatului naţional de contratimp individual.

CANOTAJ: Baza nautică a Clubului sportiv şcolar, ora 11.45: deschiderea sezonului nautic.

TENIS DE CÎMP: Teren Progresul, de la ora 9: concursul de verificare a lotului naţional.

HANDBAL: Teren Dinamo, ora 9,30: Confecţia—Voinţa Odorhei (f. A), ora 10,30: Dinamo Buc.—Dinamo Bacău (m. A); **teren Voinţa,** ora 12; Voinţa—A.S.A. Tg. Mureş (m. B); **teren Tineretului,** ora 10: Şcoala sportivă nr. 3—Liceul Curtea de Argeş (junioare), ora 11: Clubul sportiv şcolar—Şcoala sportivă Galaţi (junioare), ora 12: Şcoala sportivă nr. 3—Dinamo Bucureşti (juniori), ora 14,15: Steaua—Liceul Unirea Tr. Măgurele (juniori), ora 16.30: Steaua—Dinamo Braşov (m. A).

BASCHET. Sala Floreasca, de la ora 8: I.E.F.S. II—Şcoala sportivă Constanţa (m. B), Clubul sportiv şcolar—Pedagogic Constanţa (f. B), I.E.F.S.—Constructorul (f. A).

ATLETISM: Stadionul Dinamo, de la ora 9: Concursul republican de primăvară al juniorilor mici.

Între ANOTIMPURI

ATACUL

DIRECŢII ŞI TENDINŢE ÎN HOCHEIUL CONTEMPORAN

Campionatul mondial de la Stockholm, încheiat cu trei săptămîni în urmă, marchează, în lunga istorie a hocheiului pe gheaţă, un moment de vîrf ca perfecţiune tehnică şi ca spectacol sportiv. Rareori ca acum, în capitala Suediei, ne-a fost dat să vedem partide atît de palpitante, cu o asemenea încărcătură de dinamism şi tensiune.

Se desprind multe învăţăminte şi concluzii din recenta confruntare a titanilor hocheiului. În privinţa concepţiei de joc, nota dominantă a devenit atacul. Atacul (care este cea mai bună apărare) n-a fost abandonat total nici chiar în momentele de inferioritate numerică. Dovadă: nouă goluri marcate de echipe cînd se aflau cu patru jucători de cîmp pe gheaţă — fapt probabil fără precedent.

Atacul, deci, dar cum? Printr-o presiune permanentă asupra adversarului, îmbinîndu-se în ofensivă „zona" şi jocul „om la om".

Decisivă a fost, din acest punct de vedere, circulaţia intensă, atît a jucătorilor cît şi a pucului. Pasele erau executate într-o viteză ameţitoare şi, totuşi, foarte precis. Spre exemplu: echipierii formaţiei U.R.S.S. din 804 şuturi notate de noi, au avut doar 192 greşite, Cehoslovacia are un raport de 628—194; iar Suedia 505—144. Precizia s-a manifestat şi în şuturile la poartă. Din 1 907 şuturi au fost înscrise 219 goluri. Adică, 1 gol la 8,7 încercări. Ceea ce nu este de loc puţin!

Două scheme tactice au fost folosite, cu precădere, în organizarea atacului:

1. Pucul era trimis din spatele porţii sau din colţul terenului la un jucător demarcat lîngă mantinelă şi care se lansa spre mijlocul terenului efectuînd un schimb de locuri cu centrul înaintaş;

2. Doi sau trei jucători căutau să se demarce la linia roşie în timp ce fundaşii făceau schimb de pase între ei pînă cînd găseau un coechipier aflat în poziţia cea mai avantajoasă. Echipele U.R.S.S. şi Suediei, mai ales, au folosit această combinaţie beneficiind însă de aportul unor fundaşi virtuoşi ca Ragulin, Kuzkin, L. Swedberg, Norlander, Arné Karlsson.

Jocul întregului dispozitiv se desfăşura în atac ca un evantai, după care înaintaşii se înşirau în trepte pentru a cîştiga teren în profunzime.

Cele mai frecvente pătrunderi peste linia albastră s-au făcut prin aruncarea pucului şi urmărirea lui. În general, s-a vădit tendinţa atacanţilor de a evita, prin deplasări rapide şi schimburi de locuri, contactul direct, deoarece jocul cu corpul (blocarea şi bodycheckul), erau în apărare arme de căpetenie.

Atît pătrunderile, cît şi situaţiile de gol se construiau prin porţiunea centrală a treimii din faţa porţii. Pentru că şuturile de la distanţă erau neoperante în faţa unor portari de talia lui Holmquist, Zinger sau Dzurilla.

Mult mai frecvent ca altă dată s-au găsit în faţa porţii, în luptă cu fundaşii, unul sau doi jucători, gata oricînd să devieze pucul tras de un coechipier. Pregnant a ieşit în evidenţă participarea activă a fundaşilor la atac, unii dintre ei ajungînd chiar în luptă directă cu... portarul.

O asemenea tactică, eminamente ofensivă, a solicitat imens fizic şi psihic pe jucători. Deşi toţi aveau o pregătire formidabilă, efectele efortului s-au vădit: de la 11,66 goluri pe joc în prima zi procentul a scăzut la 7,3 în ultima zi. Cam atît despre atac într-un articol viitor, despre apărare.

Titinel TEODORESCU

Cristianii

S-a schimbat ceva în tehnica de competiţie?

UN ALT SECRET AL VICTORIILOR LUI KILLY

De-a lungul scurtei istorii moderne a schiului, cîteva nume s-au impus cu deosebire, atît prin performanţele sportive — strălucitoare de altfel — cît mai ales prin aceea că au revoluţionat tehnica alunecării, au îmbogăţit arsenalul de mijloace al sportivului în luptă cu timpul şi cu adversarii. Astfel nu pot fi uitaţi Hannes Schmider, Tony Seelos, Emile Allais, James Couttet, Stein Eriksen şi mai recent Jean Claude Killy.

Un vechi proverb spune că nimeni nu se naşte profet în ţara lui. Ei bine, Killy este una din rarisimele excepţii prin care se confirmă de obicei regulile. Prin talentul său, prin voinţa sa, prin neconformismul său tehnic a fost recunoscut de la început ca o mare speranţă a schiului francez, s-a bucurat de încrederea şi sprijinul antrenorilor şi conducătorilor sportivi, chiar atunci cînd stilul său, maniera de a aborda concursul sau diferitele dificultăţi tehnice, le păreau cei puţin bizare, iar pe cei mai „ortodocşi" îi indignau. Personalitatea sa sportivă a fost atît de uriaşă, încît a avut darul să convingă nu numai pe prieteni, ci şi pe cei mai înverşunaţi adversari care s-au grăbit să-l copieze.

Acum 10 ani, la Val d'Isere, un adolescent aluneca printre oribilele hopuri-movilă formate pe pîrtie fără şocuri în taluzuri, ci dimpotrivă lin, curgător ca o bilă perfect rotundă ce se rostogoleşte pe o masă netedă. Instinctiv Killy descoperise o tehnică nouă — absorbirea. De atunci Killy a pierdut şi a regăsit în numeroase rînduri (sub influenţa tehnicienilor) această tehnică nouă căreia nu i-a înţeles adevărata valoare practică decît prin 1965—1966, cînd încep uimitoarele sale performanţe obţinute în noul „stil" care a consacrat de fapt această tehnică. Elveţianul Giovanoli, Nancy Greene, austriacul Alfred Matt au fost primii care l-au urmat, iar sezonul 1969, spre uimirea tuturor, a adunat la startul marilor competiţii internaţionale zeci de siluete Killy. Tehnica se universalizase. Însuşi Karl Schranz, marele rival al lui Killy, s-a antrenat toată vara pentru dezvoltarea deosebită a musculaturii abdominale şi a coapselor pe care o pretinde această tehnică atletică, faimoasa poziţie joasă, aşezată, de uşor recul, dar care aduce o mai bună alunecare, o absorbire (întocmai ca suspensia unui automobil) a tuturor accidentelor de teren. Şi, după cum ştim, Karl Schranz n-a mai putut fi învins de nimeni în acest sezon. Şi fetele şi-au însuşit acest stil nou de alunecare; Florance Steurer, Gertrud Gabl, Francoise Machi, pentru a nu cita decît cîteva nume.

Nu este timpul potrivit şi nici spaţiul ca să intrăm în amănunte, totuşi iată foarte pe scurt despre ce este vorba. Absorbirea este un procedeu tehnic, foarte sigur pentru traversarea în viteză mare a slalomurilor şi slalomurilor uriaşe taluzate. Ea îngăduie şi o mai bună alunecare evitînd şocurile din taluzuri, deoarece în momentul în care izbitura urmează să se producă, schiorul absoarbe denivelaţia printr-o energică contracţie a muşchilor abdominali care produce două efecte: bustul basculează brusc în jos şi înainte, în direcţie oblică între schiurile aflate la început de cristianie şi bastonul înfipt, iar coapsele sînt trase în sus; picioarele uşor împinse spre înainte, spre a se plasa instantaneu în exteriorul noului viraj ajutat şi de bustul care anticipează întreaga mişcare datorită sprijinului pe baston. La sfîrşitul deplasării spre înainte, picioarele execută o pivotare care stringe virajul. Impresia generală este a unei poziţii întîrziate, de recul. Dar această tehnică deosebit de eficace în taluzuri şi gropi capătă o importanţă excepţională în special pentru schiorii care la marile concursuri internaţionale pornesc cu numere mari de start; de aceea cred că pentru schiorii noştri este esenţială însuşirea acestei tehnici. Ei ar trebui să exerseze în antrenamente aceleaşi condiţii pe care le întîlnesc în confruntări şi să găsească mijloacele cele mai potrivite printre care noua tehnică.

În coborîre, amenajările tehnice obligatorii intervenite, suprimarea zonelor vălurite periculoase, au făcut — se spune — această probă mai uşoară. Atunci cînd pîrtiile erau mult mai dificile, schiorul frîna în mod obligatoriu în numeroase puncte, căci altfel n-ar fi reuşit să treacă. Vitezele erau mai scăzute ca astăzi, cînd lipsesc marile şi multiplele dificultăţi. Acum însă, viteza sperie mult mai mult ca înainte. Ea a devenit noua dificultate şi din această cauză a fost reabilitat curajul, dorinţa de a învinge, decizia reacţiilor, în dauna unui rafinament tehnic pe care-l pretindeau vechile coborîri.

Din cauza vitezei neobişnuite, a neprevăzutului pe care-l conţine, coborîrea rămîne marea aventură a schiului, în care în viitorul apropiat, temperamentul, curajul şi menţinerea permanentă a poziţiilor aerodinamice vor fi hotărîtoare în obţinerea victoriei.

Mihai BÎRA

Maturitatea şi coeziunea — atu-uri care au determinat succesul dinamoviştilor

În ciuda majorităţii pronosticurilor, pe marginea eternului duel Dinamo—Steaua, pronunţate la startul campionatului naţional recent încheiat, care înclinau spre cvintetul condus de Dragoş Nosievici, „5"-ul dinamovist a triumfat din nou în principala competiţie internă a baschetului românesc, cîştigînd 24 din cele 25 de partide susţinute. *Mihai Albu* şi coechipierii săi au dominat cu o prestanţă demnă de relevat întreaga întrecere, adăugînd — cu merite de necontestat — bogatei colecţii de trofee un al 7-lea titlu naţional.

Performanţa dinamoviştilor poartă girul unei valori deosebite. Şi aceasta nu numai pentru că echipa pregătită cu multă pricepere (şi, de ce n-am spune-o, cu dragoste) de *Dan Niculescu* a devenit matură în adevăratul sens al cuvîntului, cu un sistem de joc adecvat posibilităţilor jucătorilor, bine pus la punct, în care fantezia, spiritul de inventivitate se împletesc armonios cu o riguroasă disciplină tactică. Frumuseţea succesului (faţă de alte victorii anterioare) rezidă şi din faptul că, în sezonul respectiv, baschetbaliştii dinamovişti s-au văzut nevoiţi să înfrunte un adversar serios întărit, folosind în partidele decisive doar 5—6 jucători. Coeziunea lor sufletească, spiritul permanent de înţelegere şi întrajutorare care i-a unit şi i-a călit în întreceri dintre cele mai dificile, s-au dovedit în cele din urmă arme de bază, în faţa cărora toţi adversarii, în frunte cu Steaua, au fost nevoiţi să se încline.

Cine sînt autorii noii izbînzi dinamoviste? *Mihai Albu*, dirz şi în acelaşi timp rafinat, pentru care baschetul nu mai are multe secrete, a renunţat la efemera satisfacţie de principal realizator, pentru a deveni idealul conducător de joc al coechipierilor săi. *Radu Diaconescu*, fin tehnician, inventiv şi exploziv, deseori irezistibil prin cumulul său de temperament şi fantezie, a ajuns omul cel mai percutant al echipei. *Gheorghe Novac*, suveran în lupta la panou alături de inimosul *Adolf Cernea* alcătuiesc un cuplu la înălţime (din multe puncte de vedere) pe plan naţional. Cel de al 5-lea post în angrenajul dinamovist a revenit pe rînd lui *Constantin Dragomirescu* (admirabil în finalul campionatului) şi lui Pavel Visner, al cărui spirit de abnegaţie pentru echipă a fost deseori hotăritor. Au mai fost folosiţi pe parcursul întregii competiţii M. Andreescu, M. Mazilu, H. Giurgiu şi G. Bradu.

De la platforma pe care se află la ora actuală campionii ţării şi pînă la cercul restrins al echipelor de mare valoare de pe continent, nu a mai rămas decît un singur pas. Pentru a-l parcurge însă, dinamoviştilor li se poate pretinde cu deosebită stringenţă completarea lotului şi o mai largă omogenizare a sa. De asemenea, un plus de disciplină (pe cale de realizare) va aduce formaţiei din Ştefan cel Mare o permanentă lărgire a numărului de admiratori şi, implicit, un frumos renume pe plan internaţional.

a. v.

De la start la sosire

Cu cîteva zile în urmă, trei mărşăluitori juniori de la asociaţia sportivă P.T.T. Bucureşti, elevi ai maestrului sportului Dumitru Paraschivescu, au participat la două întreceri în Cehoslovacia. În prima cursă, desfăşurată pe aleile parcului Smetana din Olomouc, pe distanţa de 10 km, învingător a fost G. Bencik (Cehoslovacia) în 44:43,0, urmat de compatrioţii săi M. Zavadski (44:50,2), J. Macek (45:05,0) şi V. Parizek (46,35,6). Constantin Stan, cu 46:45,2, a ocupat locul 5, Eugen Dragu (49:05,0) locul 8, iar Constantin Staicu, bolnav de gripă, s-a clasat al 9-lea (49:21,0). Două zile mai tîrziu, pe pista stadionului Dukla din Praga, s-a disputat proba de 1 oră marş, la care au luat startul mărşăluitori din Danemarca, R.F.G., România şi Cehoslovacia. De această dată, juniorii români au dominat net, situîndu-se în ordine pe primele trei locuri. Cîştigătorul, C. Staicu (restabilit), a acoperit în cele 60 de minute 12 540 m. Au urmat în clasament C. Stan (12 534 m), E. Dragu (12 115 m), V. Dostalik (11 852 m), O. Pokorny (11 627 m), J. Cerovsky (11 544 m).

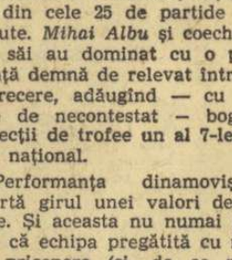

8:57.2 la 3000 m, I. Kovacs 9.2 la 80 m, Susana Trif 33,70 la disc. (G. BĂLEANU—antrenor).

● La Timişoara, peste 100 de atleţi în concurs. Cei mai buni: D. Marian 62,98 la suliţă, N. Petcu 1,84 la înălţime, Gerda Kovacs 15,6 la 100 mg, Elisabeta Riţă 37,66 la suliţă, Lia Negru 12,8 la 100 m şi 5,32 la lungime. (EM. GROZESCU—coresp.).

● În organizarea clubului Metalul Hunedoara s-a disputat tradiţionala întrecere de maraton redus (30 km). Pentru a treia oară consecutiv, pe primul loc s-a clasat Nicolae Siminoiu (Rapid Bucureşti). El a parcurs distanţa în 1 h 42:30,4, întrecînd cu aproape 16 secunde pe suceveanul Aurel Scolobiuc (1 h 42:46,2). Pe locurile următoare: T. Iancovici (Clujeana Cluj) 1 h 49:12,6, N. Ceapă (Farul Constanţa) 1 h 49:38,8, C. Peca (Universitatea Cluj) 1 h 50:01,8, I. Reinholtz (U. T. Arad) 1 h 53:51,6.

● Rezultate ale atleţilor hunedoreni: V. Titanu 49:17,4 la 10 km marş, Şt. Beregszaszi 14,15: Steaua—Liceul Unirea Tr. Măgurele (juniori), ora 16.30: Steaua—Dinamo Braşov (m. A).

Campionatul masculin în cifre şi procentaje

NICOLAE VICIU — COŞGETERUL CAMPIONATULUI

La încheierea celor 22 de etape ale campionatului masculin de baschet, timişoreanul **Nicolae Viciu** (463 puncte-medie 21 de joc) l-a învins la mare luptă pe bucureşteanul **Cristian Popescu** (462 p) în întrecerea pentru titlul de coşgeter al competiţiei. Pe locurile următoare: 3. Chivulescu 423 p, 4. C. Moraru 415 p, 5. H. Demian 414 p, 6. A. Popovici 403 p, 7. M. Rühring 398 p, 8. G. Novac 384 p, 9. E. Jekely 362 p, 10. M. Cîmpeanu 340 p, 11. N. Bîrsan 337 p, 12 V. Popa 297 p.

Şi două amănunte nu lipsite de interes pe marginea acestui clasament: primii doi nu sînt selecţionaţi în lotul naţional, iar între primii 5 clasaţi nu întîlnim decît un singur jucător pivot, Horia Demian!

MIHAI ALBU — CAMPIONUL ARUNCĂRILOR LIBERE

Căpitanul echipei naţionale şi al formaţiei noastre campioane, Dinamo Bucureşti, şi-a dovedit şi în acest an marea precizie în aruncările libere. Din cele 52 de lovituri de care a beneficiat, **M. Albu** a transformat 46, obţinînd un procentaj de 88. Îl urmează în clasament: 2. H. Demian 86 la sută (100/86), 3. D. Nosievici 85 la sută (42/36), 4. Cr. Popescu 83 la sută (116/95), 5. A. Cernea 81 la sută (92/73) 6. Predulea 80 la sută (42/34), 7. E. Vizi 79 la sută, 8—9 V. Irimie şi Voroneanu 77 la sută, 10. Rühring 76 la sută, 11—13 M. Cîmpeanu, A. Savu şi Chivulescu 75 la sută.

Pe echipe, întrecerea a fost cîştigată de formaţia Rapid Bucureşti, care a realizat un procentaj de 74 la sută.

INAUGURAREA SEZONULUI 1969

CALARIE. Mîine, de la ora 10, pe baza hipică din calea Plevnei va avea loc primul concurs de obstacole al sezonului. Vor participa concurenţi de la cluburile Steaua, Dinamo şi centrul de călărie Bucureşti.

CANOTAJ. Duminică, la baza nautică a Clubului sportiv şcolar de la Herăstrău se va da startul, la ora 11,45, în tradiţionalul Cros al canotorilor, care inaugurează sezonul nautic al anului 1969. Vor participa membrii tuturor cluburilor şi asociaţiilor din Capitală.

Duminică, motocicliştii noştri din nou la start

Duminică pasionaţii sportului cu motor — concurenţi şi spectatori — se vor întîlni la Arad, cu prilejul primului concurs republican din 1969, de viteză pe şosea. În aceeaşi dimineaţă bucureştenii vor putea urmări pe traseul din Pantelimon concursul amical de pregătire organizat de către Comisia municipală de specialitate în colaborare cu clubul Metalul.

Tot duminică Mihai Dănescu şi Petre Paxino se vor alinia la startul campionatului mondial de motocros, clasa 500 cmc, care se desfăşoară la Viena. Şi o dată cu ei, dar la Payerne (Elveţia), tot în cadrul campionatului mondial de motocros (clasa 250 cmc) vor concura Ştefan Chiţu — recentul cîştigător al trofeului oraşului Barcelona — şi Cristian Dovids.

În aceeaşi zi, la Russe, vor participa Ion Cucu şi Al. Datcu, specialişti în alergările pe zgură (e.i.).

Prof. Gheorghe Tanoviceanu

La 17 aprilie 1969 a încetat fulgerător din viaţă, în vîrstă de 63 de ani, prof. Gheorghe Tanoviceanu, unul dintre pionierii şi animatorii jocului de rugby în România.

Îndrăgostit din tinereţe de acest sport el l-a practicat cu succes, jucînd în formaţii franceze, în timpul studenţiei, apoi în echipe fruntaşe româneşti.

Cînd vîrsta l-a obligat să părăsească activitatea de competiţie, prof. Gh. Tanoviceanu a rămas un pasionat al baionului oval. Nelipsit, pe orice vreme, de la meciuri, gata oricînd să dea o mînă de ajutor, pledînd cu înflăcărare pentru popularizarea şi introducerea largă a acestui joc în şcoli el şi-a adus cu o delicată modestie un aport entuziast şi dezinteresat la propăşirea rugbyului românesc.

Pe „Papa" Tanoviceanu ni-l vom aminti totdeauna zîmbitor, vesel, juvenil, spiritual, cu nelipsita lui pipă. Imaginea sa nu poate fi decît vie!

Înmormîntarea are loc duminică, ora 16, la cimitirul Bellu.